

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 17236/15
11.10.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ...,, против Владе Републике Србије, ради поништаја решења 24 број: 119-11742/2015 од 12.11.2015. године, са заинтересованим лицем Б.Б. из ...,, у предмету конкурса, након усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.10.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Владе Републике Србије, 24 број: 119-11742/2015 од 12.11.2015. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем ставом I диспозитива Б.Б. постављена је на положај заменика државаног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду, на пет година. Ставом II диспозитива, одређено је да ће се оспорено решење објавити у Службеном гласнику Републике Србије.

У тужби поднетој Управном суду дана 14.12.2015. године, заведеној под пословним бројем У 17093/15, тужила је оспорила законитост решења Владе Републике Србије, број: 119-11741/2015 од 05.11.2015. године, број: 119-11739/2015 од 05.11.2015. године, број: 119-11742/2015 од 12.11.2015. године и број: 119-11738/2015 од 12.11.2015. године. Како се сагласно одредби члана 14. Закона о управним споровима, у управном спору једном тужбом може оспорити један управни акт, Управни суд је по поднетој тужби извршио раздвајање предмета, тако да је у овом управном спору суд решавао о тужби тужиље у делу тужбеног захтева који се односи на поништај решења Владе Републике Србије број: 119-11742/2015 од 12.11.2015. године.

Наводима тужбе тужила је оспорила законитост решења туженог органа, са

разлога прописаних чланом 24. Закона о управним споровима. У тужби указује да је оспорено решење Влада донела поступајући по спроведеном јавном конкурс за попуњавање положаја заменика државног правобраниоца у седишту у Београду, објављеном 03.06.2015. године на интернет страници Државног правобранилаштва и Министарства правде, на интернет страници Службе за управљање кадровима, на порталу е - управе, на огласној табли, интернет страници и периодичном издању огласа Националне службе за запошљавање „Послови” број 624. Сматра да је поступак постављења заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду спроведен противно одредбама Закона о државним службеницима, Закона о правобранилаштву и Правилнику о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места. Цитирајући одредбе члана 5. став 1. Закона о правобранилаштву и члана 68. став 2. Закона о државним службеницима, тужила указује да су Конкурсна комисију чинили В.В., председник, проф.др. Г.Г. и проф.др. Д.Д., и сматра да комисија у овом саставу није могла правилно вредновати стручне оспособљености, знања и вештине кандидата, а имајући у виду надлежност правобранилаштва прописану чланом 11. Закона о правобранилаштву, коју је такође цитирала у реферату тужбе. По мишљењу тужиле Конкурсна комисија, која је вредновала кандидате, није била у саставу који би одговарао задатку вредновања стручне оспособљености, знања и вештина комуникације потребних за рад на положају заменика државног правобраниоца, те да је иста комисија извршила погрешно вредновање кандидата и неправилно сачинила листу кандидата који су испунили мерила прописана за избор на положај заменика државног правобраниоца. У вези ових навода истакла је да је по делокругу рада, надлежност Државног правобранилаштва ближа адвокатури, него пословима државне управе, јер је Државно правобранилаштво пуномоћник Републике Србије, те да је због те специфичне надлежности, Конкурсна комисија морала бити састављена од правних стручњака који имају искуство и знање у пословима заступања пред судовима, арбитражама, органима управе. Навела је да има преко 30 година радног искуства на правним пословима, од чега последњих 20 година ради на пословима заступања у државним органима те да изузетно добро познаје област из делокруга рада државног правобранилаштва. Стога сматра неприхватљивом оцену “1” којом је оцењена од стране Конкурсне комисије и мишљење да не испуњава захтев за избор на положај заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду. Посебно је истакла да је Конкурсна комисија након обављеног разговора, за такозвану вештину комуникације и одговор на постављена питања, само досадашње заменике Републичког јавног правобраниоца, касније Државног правобраниоца вредновала са оценом “3”, док су остали кандидати, који раде на радним местима саветника вредновани са оценом “1”. Сматра да су оценом “3” вредновани кандидати који имају мање искуства на пословима из делатности правобранилаштва, а да су са оценом “1” вредновани кандидати са дугогодишњим радом у правосуђу и правобранилаштву. Навела да је Министарство правде, прихватило листу кандидата, коју је сачинила Конкурсна комисија и Влади Републике Србије предложило да на положај заменика државног правобраниоца постави четири кандидата, те да је Влада тај предлог прихватила. Даље је навела да је на седници одржаној 05.11.2015. године Влада донела одлуку да се поставе само два заменика државног правобраниоца у седишту у Београду, и на седници одржаној 12.11.2015. године такође је донела одлуку да се поставе само два заменика државног правобраниоца. До дана подношења тужбе Влада није донела одлуку о постављењу осталих осам заменика државног правобраниоца у седишту у Београду. Стога сматра да је досадашњим решењима о постављењу само четири кандидата, Влада Републике Србије повредила правила поступка доношења одлуке по расписаном јавном конкурс, јер је јавни конкурс од 03.06.2015. године, расписан за попуна на положај 12 заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду, те да

је Влада на истој седници морала донети одлуку о постављењу 12 заменика државног правобраниоца, а не о постављењу два заменика, чиме је повређено право на једнаку законску заштиту. Са изнетих разлога, предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остао је при разлозима из образложења оспореног решења. У одговору на тужбу тужени орган позвао се на одредбе члана 68. до 74. Закона о државним службеницима којима је ближе уређен поступак када положај попуњава Влада, те одредбе члана 23. до 37. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима, којима је уређено спровођење интерног и јавног конкурса за попуњавање положаја, па између осталог, и у Државном правобранилаштву, као и изборни поступак и именовање и састав Конкурсне комисије ако се попуњава положај. У одговору на тужбу указује да су критеријуми стручне оспособљености, знања и вештине који се вреднују у изборном поступку при попуњавању положаја заменика државног правобраниоца ближе одређене Правилником о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама, које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места. Такође се позвао и на одредбе члана 70. и 71. став 1. Закона о државним службеницима, и навео да је министар правде, приликом предлагања Б.Б. за заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду, имао у виду листу кандидата који су испунили мерила прописана за избор на положај, а коју је по спроведеном изборном поступку сачинила Конкурсна комисија за спровођење јавног конкурса за попуњавање положаја заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду, у складу са чланом 70. став 2. Закона о државним службеницима и чланом 22. Правилника о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места, и на основу члана 38. став 1. Закона о државним службеницима предложио Влади да се именована постави за заменика државног правобраниоца. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице Б.Б. је у одговору на тужбу од 27.07.2016. године, навела да је тужба поднета од стране лица које није активно легитимисано за подношење тужбе јер се оспореним решењем не дира у њено право нити у њен на закону заснован интерес. Наводи да је тужила била један од учесника јавног конкурса а како није ушла у круг лица која могу бити предложена за заменика државног правобраниоца то сматра да се оспореним решењем не дира у њен на закону засновани интерес, због чега је предложила да суд одбаци тужбу. Даље наводи да је поступак спроведен сходно члану 68. Закона о државним службеницима и члану 34. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса, те да су неосновани наводи тужиле да доктори правних наука који су именовани као чланови конкурсне комисије, нису били компетентни да изврше стручну процену и вредновање кандидата. Сматра да су неосновани наводи тужбе да је Влада морала да донесе једновремено одлуку о постављању свих 12 правобранилаца за које је расписан конкурс јер је чланом 71. став 2. Закона о државним службеницима, доносиоцу решења дато дискреционо право, односно могућност, да не буду предложени за постављање сви кандидати који су предложени на листи конкурсне комисије. Предложила је да суд тужбу одбаци или одбије као неосновану.

Управни суд је дана 11.10.2017. године, одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), у присуству тужиле а у одсуству уредно позваног туженог и заинтересованог лица, сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

На усменој јавној расправи тужила је остала у свему при тужби и постављеном тужбеном захтеву. Указала је да су учињене повреде које се односе на расписивање конкурса, с обзиром да је према одредби члана 66. Закона о државним службеницима прописано да се за положај који попуњава Влада расписује прво интерни, а након тога јавни конкурс. Сматра да су на тај начин повређене одредбе Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима и одредбе члана 11. Закона о државним службеницима. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а трошкове управног спора није тражила.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог и заинтересованог лица, навода тужиле на усменој јавној расправи, свих списка предмета ове управне ствари, и доказа изведених на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Суд је претходно ценио навод из одговора на тужбу заинтересованог лица да тужила није активно легитимисана за подношење тужбе, јер је тужила била један од учесника јавног конкурса, а како није ушла у круг лица која могу бити предложена за заменика државног правобраниоца, заинтересовано лице сматра да се оспореним решењем не дира у њен на закону засновани интерес, због чега сматра да тужбу треба одбацити, па налази да овај навод није основан. Одредбом члана 11. став 1. Закона о управним споровима је прописано да тужилац у управном спору може да буде физичко, правно или друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес. Како из списка предмета произлази да је Конкурсна комисија, по расписаном конкурс за попуњавање положаја заменика државног правобраниоца, по поднетим пријавама утврдила списак кандидата са којима је спровела изборни поступак и на списак уврстила лица, међу којима се, између осталих, налази и тужила А.А., којој је оспорено решење и достављено као учеснику у изборном поступку, то у конкретном случају тужила, која сматра да јој је оспореним актом повређено право на избор, по оцени суда има правни интерес за подношење тужбе у овом управном спору.

Према образложењу оспореног решења, оглас о јавном конкурс за попуњавање положаја заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду – положај у 3. групи, објављен је 03.06.2015. године на интернет страници Државног правобранилаштва и Министарства правде, на интернет страници Службе за управљање кадровима, на порталу е-управе, на огласној табли, интернет страници и периодичном издању огласа Националне службе за запошљавање “Послови” број 624. Рок за подношење пријава на конкурс, све потребне документације наведене у огласу о јавном конкурс био је осам дана и истекао је 11.06.2015. године. Даље, из образложења произлази да је по истеку рока за подношење пријава Конкурсна комисија за спровођење јавног конкурса за попуњавање положаја у саставу В.В., председник, проф.др. Г.Г. и проф.др. Д.Д., чланови, која је именована решењем Високог службеничког савета 792 број: 111-00-468/2015-01 од 28.05.2015. године, на састанку одржаном 17.07.2015. године, констатовала да је на јавни конкурс за попуњавање наведеног положаја поднето 40 пријава. Након што је прегледала приспеле пријаве Конкурсна комисија је, сагласно члану 55. став 3. Закона о државним службеницима, закључцима одбацила девет пријава лица чија су имена, и бројеви пријава набројани у образложењу оспореног решења. Сагласно члану 56. став 1. Закона о државним службеницима и члану 23. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за

попуњавање радних места у државним органима Конкурсна комисија је утврдила списак кандидата са којима је спровела изборни поступак и на списак уврстила лица ближе набројана у образложењу оспореног решења, међу којима се, између осталих, налазе и Б.Б. и тужиља А.А. Даље, према разлозима образложења оспореног решења са кандидатима са којима је спроведен изборни поступак, Конкурсна комисија је обавила разговор сагласно огласу о јавном конкурс и Правилнику о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места. Током разговора кандидатима су постављена питања путем којих су проверена и вреднована њихова знања и стручна оспособљеност потребна за рад на положају заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београду. Сваки члан Конкурсне комисије вредновао је оценом од “1 до 3” податке из пријаве и одговоре кандидата на постављена питања. У образложењу оспореног решења наведени су подаци о резултатима које су кандидати са списка кандидата са којима се спроводи изборни поступак постигли приликом провере вештине аналитичког резонувања и логичког закључивања, организационих способности и вештине руковођења, као и оцене садржине пријаве кандидата. У погледу кандидата Б.Б. сви чланови Конкурсне комисије појединично су вредновали садржину пријаве кандидата оценом “3”, што је највиша оцена предвиђена Правилником о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места, и констатовали да је просечна вредност оцена пријаве кандидата “3”. У разговору са кандидатом Б.Б. сви чланови Конкурсне комисије су одговоре на постављена питања и вештину комуникације кандидати вредновали са оценом “3”, те констатовали да је просечна оцена коју је кандидат постигао на разговору “3”. Такође, сви чланови Конкурсне комисије појединачно су вредновали садржину пријаве кандидата А.А., овде тужиље, оценом “3”, док су у разговору са тужиљом чланови Конкурсне комисије одговоре на постављена питања и вештину комуникације вредновали оценом “1”, јер по мишљењу Комисије, кандидат не испуњава захтеве за избор на наведени положај. По спроведеном изборном поступку Конкурсна комисија је сачинила листу кандидата који су испунили мерила прописана за избор на положај на коју је, сагласно члану 70. став 2. Закона о државним службеницима и члану 22. Правилника о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места, уврстила: Ђ.Ђ., дипломираног правника из ...; Е.Е., дипломираног правника из ...; Ж.Ж., дипломираног правника из ...; Б.Б., дипломираног правника из ...; З.З., дипломираног правника из ...; И.И., дипломираног правника из ...; Ј.Ј., дипломираног правника из ...; К.К., дипломираног правника из ...; Л.Л., дипломираног правника из ...; Љ.Љ., дипломираног правника из ...; М.М., дипломираног правника из ...; Н.Н., дипломираног правника из ...; Њ.Њ., дипломираног правника из ... и О.О., дипломираног правника из Конкурсна комисија листу за избор кандидата доставила је министру правде. Полазећи од резултата које је Б.Б. остварила у изборном поступку, а имајући у виду да је од свих чланова Конкурсне комисије оцењена највишом могућом оценом, тужени је закључио да она у потпуности испуњава мерила за избор на радно место у погледу стручне оспособљености, знања и вештине у комуникацији који су потребни за рад на положају заменика државног правобраниоца у седишту Државног правобранилаштва у Београда. На основу члана 38. став 1. Закона о правобранилаштву, тужени је на предлог министра надлежног за правосуђе, поставио заменика државног правобраниоца, на период од пет година, одлучивши као у диспозитиву оспореног решења.

Полазећи од напред напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, по налажењу Управног суда, основано тужиља наводи тужбе оспорава законитост

оспореног решења.

Одредбом члана 38. став 1. Закона о правобранилаштву (“Службени гласник РС”, бр.55/14), прописано је да Влада, на предлог министра надлежног за правосуђе, поставља заменика државног правобраниоца, на период од пет година. Заменик државног правобраниоца може бити поново постављен.

Одредбом члана 34. истог закона, прописано је да државни правобранилац и заменици државног правобраниоца остварују права из радног односа у складу са прописима који уређују положај државних службеника, осим ако овим законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 33. став 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС” бр.79/05 ... 99/14, прописано је да је положај радно место на коме државни службеник има овлашћења и одговорности везане за вођење и усклађивање рада у државном органу. Према ставу 2. истог члана закона, положај се стиче постављењем од Владе или другог државног органа или тела.

Према одредби члана 34. став 1. истог Закона, Влада поставља на положај и републичког јавног правобраниоца и заменика републичког јавној правобраниоца.

Одредбом члана 66. став 1. истог Закона, прописано је да се ради попуњавања положаја спроводи интерни или јавни конкурс, док према ставу 2. истог члана, интерни конкурс је обавезан ако положај попуњава Влада.

Одредбом члана 72. став 1. истог Закона, јавни конкурс се спроводи ако интерни конкурс није успео. Према ставу 2. истог члана интерни конкурс није успео ако Влади није предложен кандидат за постављање на положај или ако Влада није поставила предложеног кандидата у року од 30 дана од дана достављања предлога о чему се обавештава Служба за управљање кадровима.

Одредбом члана 11. став 1. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима (“Службени гласник РС”, бр.41/07...109/09), прописано је да се интерни конкурс за попуњавање положаја обавезно спроводи ако положај попуњава Влада.

Из цитираних одредби Закона о правобранилаштву, Закона о државним службеницима и Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима произлази да се за попуњавање положаја који попуњава Влада, обавезно спроводи интерни конкурс а да се јавни конкурс спроводи уколико интерни конкурс није успео.

Међутим, из стања у списима предмета и образложења оспореног решења за сада се не може несумњиво закључити да ли је у конкретном случају пре спровођења јавног конкурса за попуњавање положаја заменика државног правобраниоца од 03.06.2015. године, спроведен интерни конкурс сагласно одредби члана 66. став 2 Закона о државним службеницима и члана 11. став 1. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима а у вези члана 34. став 1. Закона о државним службеницима. Такође, у образложењу оспореног решења, није наведено на основу којих одредби Закона о државним службеницима и Уредбе о спровођењу интерног и јавног

конкурса за попуњавање радних места у државним органима које уређују поступак кад положај попуњава Влада је спроведен предметни изборни поступак за попуњавање положаја заменика државног правобраниоца, односно конкретни јавни конкурс.

Суд је имао у виду да је тужени у одговору на тужбу указао на законске одредбе које уређују изборни поступак кад положај попуњава Влада, али је нашао да ови наводи дати у одговору на тужбу не могу довести до другачијег одлучивања од стране суда, будући да исти морају бити садржани у образложењу донете одлуке, на који начин би странци у поступку било омогућено да се о истима изјасни и исте оспорава кроз правно средство (жалбом или тужбом у конкретном случају), при чему разлози дати у одговору на тужбу не могу надоместити образложење оспореног решења.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, применом одредбе члана 42. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), донео одлуку као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.10.2017. године, 15 У. 17236/15

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић